

מתוך הספר

מאוחר בערב, אחרי שהשכיב את הילדים לישון וסיפר להם סיפור כמו שהם אוהבים, פרש אייל את הנתונים על השולחן הסלוני, בלי כל סדר. היה חסר לו המשרד שאבזר לעצמו בבית ב'שלומים', אבל זה מה שיש. ותודה, כמו שאמרה אפרת בצדק, על מה שיש.

אייל עיין ממושכות בדפים ובתמונות, מעלעל בהם בריכוז ומנסה לבנות לעצמו תבנית. הוא לא יודע כלום על הכנופיה הזו. הוא צריך לנסות לצוד את החוליה החלשה. האיש שייתן לו להחליק פנימה בלי לשאול מדי הרבה שאלות. האיש שיענה לו תשובות לשאלות שהוא אפילו לא יודע לשאול.

אפרת, שהציצה אל הסלון, חייכה לעצמה כשראתה את שפע התמונות, טבלאות הנתונים והכתבות הגזורות. זה הזכיר לה כמה דברים מהעבר, ובאפה כמעט עלה ריח הגפנים של שמעיהו ז"ל, שהיה עולה מהחלון בזמן שאייל היה יושב מרוכז בחומר כלשהו. ולא רק אז. עבר והווה התערבבו בזיכרונה כשהתקרבה, אך כשראתה את החומר, קפא חיוכה בקצוות. עיניה נפלו על תמונות האנשים הבלתי נעימים בעליל, שאייל ניסה לאסוף במהירות כשנכנסה.

"לא סימפתיים", אמרה קצרות, לבה מחסיר כמה פעימות. ברנשים מטילי אימה.

שריריים. מקועקעים. במילה אחת: גנגסטרים, ולא מהזון הקל. הם נראים פושעים כבדים שלא יבחנו בכלום. זה סוג האנשים מולם עומד בעלה להתמודד. מקסים.

"חשבת שהם ייָראו כמו האנשים ביישוב שלנו?" התחייך אייל, מנופף קלות בתמונות שאסף ומנסה לדבר בקלילות ככל האפשר. הוא לא רוצה שהיא תדע מי הם האנשים הללו, כיצד הם נוהגים ומה מטרותיהם.

"מה יש להם?" ניסתה גם היא להישמע רגועה ככל האפשר. *זה העולם שלו, חשבה. הוא יודע איך להתנהל בו. תזכרי שאת זו שהצעת לו לקחת עבודת ייעוץ אבטחה כלשהי. כעת תסמכי עליו.*

"לכאורה כלום", קָתם ולא פירש. חיוך קל עלה על פניו. "למען האמת, זאת הבעיה". העובדה שאיש לא עקב אחריו הטרידה אותו. זמזום עקשני שלא חדל. בוקי לימד אותו לא להתעלם מאף זמזום.

"אפשר לשאול פרטים על המשימה שלך?" פנתה לעבר הספה, מתיישבת עליה בהדגשה. היא רוצה לקבל תשובות יותר ברורות.

"לא כדאי". נחרצות בקולו של אייל, על אף החיוך שצורף למילים. "יותר נכון, כדאי מאוד שלא".

"אייל". היא לא קמה, על אף שהבחינה בבירור בחוסר ההתלהבות שלו לשתף אותה. קולה היה מזהיר. "אני יודעת שאני הצעתי לך את זה. ובכל אופן אני מרשה לעצמי לומר: אם אתה מרגיש סכנה, תעזוב. אל תרחיק יותר מדי. תשמור על עצמך". אייל הניע בראשו בתנועה לא ברורה.

"יש לך חושים מספיק מחודדים כדי לחוש בסכנה", היא המשיכה, נעמדת סוף סוף ומזהה את ההקלה בעיניו. הוא לא רוצה שהיא תהיה כאן כשהוא בוחן את החומר הזה. "אני לא חוששת שמישהו יפגיע אותך. אני חוששת ממך עצמך".

"כלומר?" הרים גבה תמהה.

"אני יודעת איך אתה: חייב ללכת עם כל דבר עד הסוף". העיניים הירוקות התכווצו במעין הסכמה אילמת לדבריה. "אז אני שוב מבקשת: אם אתה חש משהו הקרוב לאיום על חייך, תבטיח לי שתעצור באמצע".

ישראל

“נראה לך שהוא אמר את האמת?” אחרי שהוריד את אלי בביתו, נסע יובל לביתה של אחותו. הם נותרו לבדם על מושבי העור היוקרתיים של הרכב, מוחקים את הארשת העליזה שעל פניהם ונראים רציניים מאוד.

“אני חושבת שכן”. רננה הייתה מודאגת. “נראה לך שלא?”

“ציפורים קטנות מחדרי החקירות במשטרה ובשב”כ לחשו לי כל מיני דברים”. יובל העביר יד בשערו, מסיר את משקפי השמש מעיניו. “ביררתי קצת, אחרי שסיפר לנו שנעצר”. הוא שפסף את עיניו בעייפות פתאומית. “אלי מסובך, רננה. שחררו אותו, אבל הוא על הכוונת של כל מיני גורמים בגופי ביטחון ובמשרד ראש הממשלה. יותר ממה שהוא מעלה בדעתו”.

“יפה להם”, חתכה בצניות. “האיש מוסר את נפשו למען המדינה, ובסופו של דבר הוא מסובך. הוא לא נשוי, אין לו משפחה, הוא מכר הכל כדי להגן על המדינה שלנו, וזו התודה רבה. ממש עושה חשק לשרת באיזשהו שירות ביטחון”.

“החבר שלו סיבך אותו”, טען יובל ביותר ציניות ממה שהשתמשה אחותו. “לא המדינה”.

“יובל, זו המדינה שלנו שסיבכה את שניהם”. רננה דיברה בקול יציב וזועף.

“את קראת את כתב האישום של החבר שלו?” יובל הביט באחותו בנויפה. “אל תהיי ילדה, רננה. יש נגדו האשמות חמורות של בגידה בערכי המדינה, חוץ מכל שלל פשעיו: סחר באיברים, חטיפת קטינים, חקירות לא חוקיות, סחר בנשק לא חוקי, ואפילו התנקשות לא מאושרת. אני מדבר איתך על רצח, רננה. אלו לא דברים פשוטים”. עצר לרגע כדי לנשום, לא מתייחס להבעת אי ההסכמה שעל פניה.

“הבנתי מכמה חברים מהעבר שלי שהיו מעורבים בתיק שלו, שהאיש הזה נוהג לעשות מה שהוא רוצה על בסיס קבוע”. המשיך יובל, “לא לחינם רצו לעצור אותו. את מבינה לבד שאי אפשר להושיב בכלא אדם שלא עשה שום דבר רע”.

“קודם כל - אפשר”, התקוממה רננה נגד הקביעה המוחצת. “חוץ מזה, האיש עשה דברים חשובים למדינה בדרך הזו שלו, וחלק מזה דווקא בגלל שאינו מצטיית לחוקים ועושה מה שהוא מבין. אז כשזה לא בא למישהו בטוב פשוט מוחקים את כל מה שהיה?”

“רננה, יש חוק במדינה”, טען יובל את מה שנדמה היה לו שהעדיפה להתעלם ממנו.

“עבורך. עבורי. עבור אדם שצריך לשלם מיסים ולחגור את כל הילדים בכיסאות בטיחות תואמי גיל. לנהוג במהירות המותרת או להגיש דו“ח עסקי בזמן”, גיבתה רננה את טענותיה בהיגיון נגדי. “האיש הזה הרג אוליגרך ידוע, היה שותף בשחרור כלא תבור, זה לא אתה ואני”. היא פתחה את הדלת והציבה רגל אחת על האספלט. “מה יש לך, רננה?!” תמה יובל, זיק עמום בעיניו. “את מכירה את החבר שלו?” “הו, לא”, ענתה, זעם בעיניה. “ממש לא. אבל אני מכירה את אחי”.

“יש שלוש טריאדות עיקריות כאן באזור, ועוד שתיים באזורים מרוחקים יותר”, אחרי שסיים אייל להצליב נתונים וסיכם את הידוע לו בתרשימי זרימה, הוא יצר קשר עם מואב דרך קישור שעובר בין מדינות שונות. אייל ידע היטב שאם מואב יחפור כמו שהוא מסוגל לחפור, יגלה מאין הוא מתקשר, אך סמך על הידידות ביניהם שלא יעשה את זה. “אני רוצה שתצליב מידע בין שמות הטריאדות שאתן לך, לבין רשימה ארוכה של פעילים ותמונותיהם. תראה אם אתה מקבל איזשהו הקשר”.

“שלח”. מואב לא שואל שאלות. לא ‘איפה אתה?’ ולא ‘איך ברכת?’ או ‘מתי תחזור?’

טוב שיש גם אנשים כאלו, חשב אייל בעוגמה. הוא הופתע להרגיש את הכאב פועם בחזהו. שנים למד להתנתק רגשית מכל מאורע שהוא, כולל אלו הקשורים אליו-עצמו. כעת לא הצליח להתעלות על רגשותיו. כלפי חוץ נהג כרגיל, אבל כשהיה מניח לעצמו להרפות, היו הרגשות צפים בתוכו, מרים. הוא נתן כל מה שיכול היה לתת, ונבעט החוצה בלי שום הסברים. הוא פלט אנחה ממושכת, תמה על כך שמצא את עצמו מביע רגש בעוצמה שכזו. בדרך כלל שלט ברגשותיו. הפעם שלטו בו זעם וכאב.

צלצול. אייל קפץ ממקומו, איבד את עצמו לגמרי. איך זה ששקע כך במחשבות? “מואב?”

“לא, סבא שלו”, ענה הצעיר, מפתיע אותו במשפט הבא שהשמיע: “תגיד, איפה הצלחת להשיג לעצמך אויב כזה?”

"על מי אתה מדבר?" אייל הריץ במוחו את תמונות האנשים שאת שמותיהם שלח למואב.

"לא על מי אלא על מה." דייק מואב. "אבל קודם כל, שמע לעצה מידיד ושכור לעצמך שירותי אבטחה. מדובר בשתי מאפיות ידועות לשמצה."

"מי יודע, למשל, להשמיץ אותן?"

"ארצות הברית נלחמה באחת מהן ראש בראש במשך כמה שנים, עד שהצליחה לגרש אותם מתחומי אמריקה הצפונית". פירט מואב, והיה נשמע שהוא מקריא מתוך טקסט כתוב, "התעסקו בתיק הזה הרבה אנשים. מה אתה צריך מהם?" "פרשת חטיפה", לא פירט אייל יותר מדי. "רק מי שצריך לדעת".

"ואתה חושב שנסווא החטיפה שלך עדיין בחיים?" הציץ מואב במסך המחשב שלו. "במקומך כבר הייתי מזמין את הפרחים להלוויה".

"אני לא יודע", הודה אייל. "כלומר, אני די בטוח שהוא מת, אבל אבא שלו רוצה אותו. גם בתור גופה".

"אתה הולך כעת לחפור בכל אתרי הבנייה באזור כדי לראות באיזה מהם טמונה הגופה שלו?" היתמם מואב.

"לא. אני רוצה לדעת שמות וכתובות", ענה אייל ברצינות ללגלוג שבקולו של מואב.

"מהיכרות קרובה אני מנחש מה הצעד הבא שלך", ביים מואב אנחה מדומה לגמרי, שהייתה מלאת גאווה באיש שלמד להעריך, "במקום להימלט על נפשך אתה תלך ותשאל אותם אישית מה עשו בגופה. קח שתי כתובות, ותזמין שני זרי פרחים למצבות".

"אתה מכיר אותי היטב, מסתבר", סרב אייל להתרגש. "תודה".